

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΠΛΗΓΩΝΟΥΝ...

Κάθε έφηβος θέλει να χαρεί τη ζωή στο μέγιστο. Να απολαύσει όλες τις στιγμές, μία μία ξεχωριστά. Να ζήσει ότι ζουν τα υπόλοιπα παιδιά στην ηλικία του. Αυτό είναι εφικτό όμως; Θα σας πω εγώ. Όχι.

Σήμερα έχω γενέθλια. Συνήθως οι εορταζόμενοι χαίρονται, χαμογελάνε. Εγώ όμως κλαίω και μερικές φορές εύχομαι να μην είχα γεννηθεί. Κλαίω και αναρωτιέμαι τι έκανα τόσο λάθος και με μισούν όλοι οι συμμαθητές μου. Τέτοιες σκέψεις περνάνε διαρκώς από το μυαλό μου και όταν προσπαθώ να ξεφύγω με επισκέπτονται στα όνειρα μου. Τότε, ξυπνάω με δακρυσμένα μάτια μαζί με ένα ασφυκτικό συναίσθημα που με πνίγει και δεν μπορώ να αναπνεύσω. Γι' αυτό τον λόγο τα βράδια είναι τα πιο δύσκολα. Σήμερα, είναι Τρίτη και σήμερα θα είναι η πιο δύσκολη μέρα της ζωής μου.

Ήρθε το πρωί και με βρήκε με κατακόκκινα πρησμένα μάτια από το χτεσινοβραδινό κλάμα. Έβαλα γρήγορα λίγο μακιγιάζ για να μην το καταλάβουν οι γονείς μου. Ξαφνικά, χτύπησε η πόρτα και μπήκε κατευθείαν η μητέρα και ο πατέρας μου μέσα.

- Αγάπη μου, Χρόνια πολλά! Ξέρω, είναι πρωί ακόμα αλλά ο πατέρας σου και εγώ δεν μπορούσαμε να περιμένουμε άλλο! είπε και με φίλησε δυνατά στο μάγουλο.
- Όλγα, να τα εκατοστήσεις κορούλα μου! Είμαστε πολύ περήφανοι για σένα! Είπε ο πατέρας μου και με αγκάλιασε.
- Ευχαριστώ πολύ. Πάω να ετοιμαστώ λοιπόν... είπα και έκλεισα την πόρτα κατευθείαν βγάζοντας ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

Δεν ήθελα να καταλάβουν πως όλο το βράδυ έκλαιγα. Δεν ήθελα να υποψιαστούν πως δεν είμαι καλά. Αν τους το πω, το μόνο που θα καταφέρω είναι να τους επιβαρύνω. Έχουν ήδη το άγχος της δουλειάς, δεν θέλω να τους στεναχωρήσω παραπάνω. Η χαρά ζωγραφισμένη στα πρόσωπα τους και μια ψεύτικη ευτυχία ζωγραφισμένη στο δικό μου. Τους άκουγα που μιλούσαν με αγάπη και στοργή ενώ εγώ προσπαθούσα να φανώ ευτυχισμένη παρόλο που δεν ήμουν. Ο ήχος της χαράς και της λύπης συγκρούονταν σε αυτό το μελαγχολικό κομμάτι ονόματι ζωή. Δεν μπορούσα να ακούσω τίποτα παραπάνω παρά αυτή τη μικρή φωνούλα στο πίσω μέρος του μυαλού μου που μου λέει: <<Σήμερα είναι μόνο, θα περάσει. Θα τα καταφέρεις, πιστεύω σε εσένα.>>

Έφτασα στη στάση του λεωφορείου για να πάω στο σχολείο. Οι χιονονιφάδες ακουμπούσαν ειρηνικά στο έδαφος δημιουργώντας ένα αίσθημα γαλήνης που είχα να νιώσω πολύ καιρό. Σκεφτόμουν όμως έντονα τι θα συμβεί πάλι σήμερα. Με βασάνιζε η ιδέα πως θα πρέπει να ανεχτώ κι άλλο αυτή την κατάσταση. Οι ίδιοι φόβοι και ανησυχίες ενσαρκώνονται για ακόμη μια φορά. Το άγχος, το τρέμουλο, ο κρύος ιδρώτας που με έλουζε καθημερινά και η έλλειψη ελευθερίας που ένιωθα κάθε μέρα, όλη μέρα. Οι ίδιες ερωτήσεις ξανά και ξανά. Ψυχολογικός πόλεμος. Ανησυχία, ταραχή.<< Μήπως θα είναι σήμερα; Στο μάθημα; Στο διάλειμμα; Τι θα πω; Πως θα αντιδράσω; Πότε θα πρέπει να μιλήσω;>>. Αυτά τα ερωτήματα με πνίγουν. Πνίγομαι και κανείς δεν θα έρθει να με σώσει.

Έφτασα στο σχολείο και με το που μπήκα στην τάξη διακόπηκαν κάθε είδους ομιλίες. Ένωσα πως όλοι είχαν καρφώσει τα βλέμματα τους πάνω μου. Προσπάθησα να φύγω όσο πιο γρήγορα μπορούσα αλλά δεν κατάφερα να γλιτώσω.

- Μαντέψτε ποιος έχει σήμερα γενέθλια! είτε και γέλασε δυνατά.

Πάγωσα. Σταμάτησα να ανασαίνω. Η αδρεναλίνη χτυπάει κόκκινο. Γύρισα να κοιτάξω προς το μέρος τους.

- Ναι λοιπόν, η Όλγα έχει σήμερα γενέθλια. Δεν θα μας κεράσεις;

Τρέμω. Ταχυπαλμία.

- Θες.. θες και κ...κέρασμα; είπα μέσα απ' τα δόντια μου.
- Χα! Είσαι σοβαρή; Μας κοροϊδεύεις; Είπε ξαφνιασμένη με μια δόση ειρωνίας.

Άρχισε να με πλησιάζει μέχρι που έφτασε σε σημείο αναπνοής από μένα.

- Αν ξαναμιλήσεις τόσο άσχημα θα υπάρξουν επιπτώσεις, συνεννοημένοι;
- Δεν θα κάνω ότι θες, είπα με λίγη πιο πολλή αυτοπεποίθηση αν και πανικοβαλλόμουν μέσα μου.
- Τι; γέλασε ειρωνικά κάνοντας ένα μειδίαμα. Πως τολμάς; Εσύ ποτέ δεν θα γίνεις σαν εμάς. Γ' αυτό και δεν θα μιλάς έτσι. Δείξε λίγο σεβασμό!

Σταμάτησε να μιλάει και αφού απομακρύνθηκε λίγο είπε:

- Πάμε, δεν αξίζει να ασχολούμαστε με αυτό το σκουλήκι.

Πέρασαν από δίπλα μου με φόρα και με σκούνησαν με τους ώμους τους επίτηδες, για να νιώσω κατώτερη. Το πέτυχαν. Όλη αυτή η καταπίεση, η μετάνοια που έπρεπε να νιώθω μόνο και μόνο επειδή αντιστάθηκα. Αυτό που ήθελα να ξαναπάρω πίσω περισσότερο από όλα ήταν η ελευθερία λόγου. Να μπορώ να εκφράζομαι έτσι όπως θέλω. Έτρεμα, κόντευα να βάλω τα κλάματα, φοβόμουν, πονούσα ψυχικά. Έπρεπε όμως να το έχω συνηθίσει ως τώρα. Βγήκα έξω και έτρεξα στην πίσω αυλή που βλέπει την θάλασσα. Άκουσα το κουδούνι που χτύπησε για να αρχίσει η πρώτη ώρα αλλά δεν πήγα. Φοβόμουν πως δεν θα άντεχα μέσα σε αυτή την ασφυκτική τάξη.

Όσο περνούσε η ώρα, τόσο πιο πολύ ήθελα να μείνω μόνη μου. Έκλαιγα με λυγμούς και πίκραινα τον εαυτό μου. Βούλιαζα στην στεριά. Έσπαγα το κεφάλι μου για να βρω μια λύση, τι μπορώ να κάνω για να διορθώσω την κατάσταση. Φοβάμαι όμως πως αν πω κάτι λάθος, αν κάνω κάτι λάθος θα γίνω ο περίγελος όλης της τάξης. Γιατί να μην μπορώ να μιλήσω ελεύθερα όπως οι άλλοι; Γιατί να μην μπορώ να κάνω εφηβικά λάθη; Πρέπει να σκέφτομαι 100 φορές καλύτερα τι θα πω. Έχω φτάσει σε τέτοιο σημείο που νιώθω πως μπορούν να διαβάζουν τις σκέψεις μου. Λες και μπορούν να ελέγξουν κάθε ένα πράγμα που λέω και κάνω. Είναι τόσο οδυνηρό.

Πήδηξα από τα κάγκελα του σχολείου και περπάτησα ενστικτωδώς στην παραλία. Με οδηγούσε η καρδιά- όχι το μυαλό μου. Κάθισα στην κρύα άμμο και αγνάντεψα τα πελώρια κύματα που σχηματιζόντουσαν από τον Βοριά. Έκλεισα τα μάτια μου, άκουσα τον αέρα που φυσούσε. Αν θα μπορούσα να ευχηθώ κάτι για τα γενέθλια μου, θα ήταν όλο αυτό να τελειώσει. Να μην ξανανιώσω όλα αυτά τα καταραμένα συναισθήματα που δεν λένε να φύγουν. Αυτά τα συναισθήματα που σε κάνουν να νιώθεις πως δεν αξίζεις τίποτα. Σκέφτομαι έντονα αυτές τις λέξεις και φράσεις που σαν μαχαιριές σκίζουν την καρδιά μου στα δύο. Αυτά τα τόσα λόγια, δεν πρόκειται να τα ξεχάσω ποτέ. Γιατί πληγώνουν όσο τίποτα άλλο.

Αξίζει όμως να φαρμακώνω τον εαυτό μου με τέτοιες σκέψεις; Να φέρνω στο μυαλό μου τις στιγμές που ήμουν αδύναμη; Τις αναμνήσεις που πονάνε επειδή δεν έκανα τίποτα; Να σπάω το μυαλό μου για να βρω μια ανύπαρκτη αιτία στο πρόβλημα αυτό; Γιατί πραγματικά πολλές φορές η αιτία δεν πηγάζει από σένα ξεκάθαρα όπως λένε. Ίσως αυτό ισχύει και τώρα. Ίσως αυτοί που θέλουν να με μειώσουν, ουσιαστικά δεν νιώθουν καλά με τον ίδιο τους τον εαυτό. Όμως ένα είναι σίγουρο. Κανείς δεν θεραπεύει τον εαυτό του πληγώνοντας τον άλλο.

Καθισμένη εδώ τόση ώρα συνειδητοποίησα πως εάν συνεχίσω να ψάχνω τι έκανα λάθος, να γυρίζω όλο και πιο πίσω στις αναμνήσεις του παρελθόντος προσπαθώντας να καταλάβω τι έχει πάει στραβά, το μόνο που θα καταφέρω είναι να με πληγώσω περισσότερο. Θα ανοίξω παραπάνω μια πληγή που πρέπει να κλείσει. Γι' αυτό και δεν πρέπει να το συνεχίσω.

Αυτό το ταξίδι της θεραπείας και της αποδοχής δεν θα ξεκινήσει και θα τελειώσει από την μία μέρα στην άλλη. Θα έρθει σιγά σιγά, με πολλή προσπάθεια. Ίσως πάρει μήνες, ίσως και χρόνο για να ολοκληρωθεί. Δεν έχει σημασία. Θα αρχίσει από μένα και μετά θα περάσει και στους γύρω μου. Όταν καταλάβω πόσο δυνατή ήμουν και είμαι τότε κι μόνο τότε θα το ξεπεράσω.